

gezicht wordt ernstig. "En zo lang je me geen toestemming geeft kan ik dat niet. En dat weet jij ook, lief. Bovendien zijn dit mijn voortanden." Zijn grijns komt weer terug. "Mijn hoektanden, daar moet je voor uitkijken." Hij pakt mijn hand en trekt me bovenop zich.

"Dat kun jij wel zeggen, maar ik wil niet dat je ook maar iets in de richting van bijten doet, begrepen?!"

"Beloofd, het spijt me. Maar soms vinden mensen bijten opwindend weet je."

"Nou ik niet en bij jou al helemaal niet."

Het feit dat hij zich met bloed moet voeden is tot daaraantoe, maar ik wil daar het liefst zo min mogelijk aan herinnerd worden. In een vloeiende beweging gooit hij me op mijn rug en ligt bovenop me. Hij buigt zich naar me toe.

"En wat vind jij dan wel opwindend?" fluistert hij zachtjes in mijn oor.

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Hij weet precies hoe hij me mijn boze buien kan laten vergeten. Zachtjes druk ik een kus op zijn mond. Zijn koele tong speelt zachtjes langs mijn lippen. Een zwerm vlinders schiet door mijn buik. Ik verbreek onze kus.

"Ben je dan zo hardleers dat ik het weer moet uitleggen?" grinnik ik.

"Hardleers? Nee, eerder een perfectionist." Hij glimlacht en er verschijnt een twinkeling in zijn ogen. Ik geef me over aan het ijskoude vuur van zijn kussen.

Ik sta onder de douche; het warme water stroomt over mijn rug. Ondanks het prachtige weer is het altijd koel in dit huis. Alle ramen zijn voorzien van een flinterdunne zonwerende laag folie, zodat de bewoners niet de hele dag het idee hebben dat ze in brand staan.

Bas loopt luid zingend door het huis. Zijn stem is diep en melodieuze, ik blijf luisteren. Hij zingt weer in het Frans, ik ken het

nummer niet. Ik heb altijd al bewondering gehad voor mensen die goed konden zingen. Toen ik een jaar of zeven was, wilde ik operazangeres worden. Ik was ervan overtuigd dat ik een prachtige stem had. Mijn zangdocente, jaren later, heeft me subtiel op de mogelijkheid van acteren gewezen.

Het litteken op mijn rechterarm blijft lelijk.

Ik had gehoopt dat het zou vervagen. Het beslaat bijna mijn gehele onderarm. Ze hebben de twee botten daarin operatief aan elkaar gezet met stalen pinnen. De afgelopen weken heb ik vaak het Rijnstate ziekenhuis in Arnhem van binnen gezien. Mijn moeder is meestal mee gegaan, omdat Bas erg veel last van dorst heeft in een ziekenhuis.

Ik ga dit huis missen als ik aan de studie ben.

HOOFDSTUK 2

BAS

Het is half vijf, maar nog steeds schijnt de zon in de kleine achtertuin. Mijn kleding voorkomt niet dat mijn huid voelt alsof er zojuist een vat benzine over me is uitgegoten en aangestoken. Het is een alles consumerend gevoel. Dé's vader kijkt me aan, hij heeft me zojuist gevraagd hoe ik van plan ben ieder weekend op en neer te reizen vanuit Frankrijk. De gedachte aan zijn geschokte blik als ik *'Oh gewoon lopend,'* zou zeggen, doet me glimlachen.

"Mijn broer en ik zijn in de luxe positie een privé vliegtuig te bezitten. Dus ik hoef me geen zorgen te maken over inchecktijden en dergelijke."

Hij lijkt onder de indruk, zoals altijd als ik het over mijn fortuin heb. Hij schijnt in mij de ideale schoonzoon te zien. Best grappig, als je bedenkt dat ik hele strategieën in mijn hoofd heb om zijn dochter van het leven te beroven.

"En jouw broer vindt het oké dat je al die kosten maakt om elk weekend bij mijn dochter te zijn?"

'Nou niet echt, vooral omdat hij weet dat er niets is dat ik liever zou doen dan mijn tanden in de nek van uw dochter te zetten,' denk ik als antwoord.

"Oh, hij begrijpt het wel, u had hem moeten zien toen hij Hannah net ontmoet had. Die twee zijn het klefste stel dat u zich kunt voorstellen." Dé kijkt me aan, ze weet waar ik op doel. De aderen in haar wangen verwijden zich en er verspreidt zich meer bloed onder haar huid. Mijn keel trekt zich samen, een dorst vlamt op alsof ik al weken in de Sahara dool zonder een druppel water.